

Fattiglandets energi!

Hembygdskärlek kan man känna också för nejder där man aldrig har bott. I Kajanaland, därifrån min släkt på mödernet härstammar, trivs jag speciellt bra. När Södra Finlands stadscentra om somrarna blir bakom mig och bilen svänger in i semestersocknens enda trafikrondell spritter det till i bröstet. Samma känsla åstadkommer landskapssången Nälkämaan laulu, Fattiglandets sång, som Ilmari Kianto har skrivit texten till, och som också har klarat sig bra i omröstningarna om bästa landskapssånger.

De viskande ödemarkerna och ståtliga sjöarnas kluckande är nuförtiden avlägsna saker för många. De arkaiska orden kan å sin sida öka på känslan av främlingskap. När jag var yngre förundrade jag mig över textavsnittet där det sades: Høj i ditt bröst en ny jordatro, alltså Nosta jo rintaasi maausko uus!

En ny jordatro, en tro på vårt land, behövs åter i den nuvarande ekonomiska situationen. Man har klarat sig ur recessioner. Att på nytt få upp farten kräver bara en aning tid, precis som att accelerera i omkörningsfilen i en lång uppförsbacke. Det aktuella tynandet prövar kommunerna speciellt hårt. En del regioner har under högkonjunkturen kunnat skapa ordentliga buffertfonder för dåliga tider, andra har mindre att ty sig till.

Enligt kommunförbundets undersökning anser två finländare av tre det vara viktigt att kommunerna också i framtiden står servicen. Jag anser att de allmänna livsvillkoren också i avlägsna bygder och i områden med flyttförluster bör tryggas. För ett antal år sedan var jag mycket ledsen över att ett praktiskt nattåg slutade gå till Kajanaland. Den avlägsna byn i sommarstugestaden har inte på årtal trafikerats av bussar och lanthandeln lönar sig inte ens under sommarsäsongen. Tröts att servicen beskärs och människorna blir färre har staden lyckats locka till sig utbildad arbetskraft: djurägarna kunde nyligen läsa glada nyheter i lokaltidningen då en my kommunalveterinär hade rekryterats till bygden förutom den privata företagare som redan finns.

Trots recessionen är veterinärernas arbetssituation mycket bra. I februari-numret av tidningen City listades veterinäryrket som det yrke som med största sannolikhet ger arbete, med en hisnande arbetslöshetsgrad på noll procent. Fastän korttidsjobb, som är typiska för högt utbildade, också är en utmaning för veterinärer har många råd med att välja på vilken ort man helst arbetar. De mindre bemedlade kommunerna är tvungna att tänka på andra sätt att locka arbetstagare till sankta sumpmarker, eftersom trumfkortet inte kan vara sektorns bästa lön.

Finansiella insatser behövs också, men en del av förutsättningarna för arbetsplatstrivsel är helt gratis: att respektera arbetstagare, att uppriktigt lyssna på dem och låta dem vara med och fatta beslut om deras egna saker. Återbetalningen i form av trivsel på arbetsplatsen är mångfaldig. I intressebevakningsarbetet ser man i praktiken att på en del orter har man ännu en lång väg att gå i att skapa en uppskattande omgivning. Om basfunktioner inte är uppordnade är det onödigt att förundra sig över varför arbetstagarna försvinner. Detta gäller för såväl stora som små städer.

Om du är delaktig i en svår situation bör du minnas att arbets- eller tjänsterelaterade problem behöver man inte lösa ensam. Förbundets stöd finns till för alla medlemmar i alla arbetsplatsens problem. Andan i Nälkämaan laulu är att förändringen inte tarvar svärd utan energi. Det finns också här!

Jag önskar att tidskriftens läsare ser vårens älvor och hör trastens drill samt tjädernas spel.

Maria Jokela
Ombudsman för den offentliga sektorn, Jur Mag